

SŁOWO BISKUPA GLIWICKIEGO NA I NIEDZIELĘ WIELKIEGO POSTU ROKU 2009

Otoczmy troską życie ludzi ubogich

Umilowani wyznawcy Jezusa Chrystusa!

Drodzy Diecezjanie!

Okres Wielkiego Postu, to czas refleksji nad drogą naszego życia. Dla wyznawców Jezusa Chrystusa, to także szczególny czas na odnowienie swojej relacji, swojej przyjaźni z Bogiem, ale i z człowiekiem. Liturgia tego świętego czasu zachęca nas do bardziej intensywnej modlitwy, do aktów pokuty i czynów jałmużny. Przez te praktyki uwielbiamy Boga, doświadczamy również Jego mocy i w ten sposób bardziej troszczymy się o życie naszych sióstr i braci.

I. Wielkopostne pouczenie.

Duchem modlitwy wielkopostnej, jest szczere otwarcie się na pełnienie woli Bożej, karmienie się Słowem Bożym. Człowiek wierzący pragnie bowiem w modlitwie zaufać dobroci i miłosierdziu Bożemu. „A kto się modli – pisze św. Piotr Chryzolog – niech też pości, a kto pości, niech spełnia uczynki miłosierdzia, niech wysłucha proszącego, który chce być wysłuchany”. Powołaniem każdego chrześcijanina jest żyć nie tylko dla Boga i dla siebie, ale także żyć dla sióstr i braci. To żyć dla sióstr i braci oznacza otworzyć serce dla bliźniego, zaś otwarcie serca dla bliźniego ma prowadzić do wyzbywania się egoizmu. Wyzbycie się egoizmu pozwala nam dostrzec, w jak trudnych warunkach żyje wiele naszych braci i sióstr. Dobrowolny post, to rezygnacja z czegoś, aby pomóc bliźniemu. Prorok Izajasz w czytaniu przed pierwszą niedzielą Wielkiego Postu przypominał: „Czyż nie jest raczej ten post ... dzielić swój chleb z głodnym... nagiego... przyodzierać i nie odwrócić się od współziomków?” (Iz 58, 6-7)

A Jezus Chrystus widząc zgłodniałe rzesze zwrócił się do swoich uczniów: „Wy dajcie im jeść”. Chrystus potępia bogatego gospodarza nie za troskę o majątność, ale za to że nie widział, czy nie chciał widzieć ubogiego, głodnego Łazarza (Łk 16, 19-31).

W księdze Dziejów Apostolskich, opisującej życie pierwszych chrześcijan czytamy: „Nikt z nich nie cierpiał niedostatku, bo właściciele pól albo domów sprzedawali je i przynosili pieniądze ze sprzedaży, i składali je u stóp Apostołów. Każdemu też rozdzielano według potrzeby” (Dz 4, 34 - 35).

Ojciec święty Benedykt XVI w tegorocznym Orędziu na Wielki Post pisze: „zachęcam parafie i wszystkie inne wspólnoty, żeby w okresie Wielkiego Postu wierni częściej praktykowali post, indywidualnie i wspólnotowo, oddając się ponadto słuchaniu Słowa Bożego, modlitwie i uczynom miłosierdzia”. Taki właśnie był, od początku, styl życia chrześcijańskiej wspólnoty, w której organizowano specjalne zbiórki (*por. 2 Kor 8-9; Rz 15, 25-27*), a wierni byli zachęceni do oddawania biednym tego, co dzięki postowi udało się odłożyć (*por. Didascalia Ap., V, 20,18*).

II. Wielkopostne zadania.

Jakże pięknie z Orędziem Ojca Świętego Benedykta XVI współbrzmi temat tegorocznego programu duszpasterskiego w naszym kraju: „Otoczmy troską życie”. Jakże ważną w realizacji tego programu jest troska o życie ludzi ubogich i cierpiących niedostatek. „Nie miłujmy słowem i językiem, ale czynem i prawdą” apeluje do nas w swoim liście św. Jan Apostoł (I J 3, 18). Błogosławiona Matka Teresa z Kalkuty mówiła: „Przyjść z pomocą biednemu lub głodnemu w sposób bardzo konkretny, choć nie z wielkim darem, więcej znaczy niż całoroczne współczucie”.

Z okazji tegorocznego Dnia Chorego, Ojciec święty pisał: „Nie możemy też zapomnieć o niezliczonej rzeszy nieletnich umierających z pragnienia, głodu. ... Wszystkie te dzieci podnoszą niemy krzyk bólu, odwołujący się do naszych sumień jako ludzi i jako wierzących”.

Również w wymiarach naszej diecezji gliwickiej stoi przed nami zadanie, którym jest troska o życie ludzi ubogich. Na różne sposoby trzeba realizować wołanie św. Jana, „by miłować czynem” . Już sam Pan Jezus zapewniał, że biednych, ubogich zawsze będziemy mieli pośród nas. Nie możemy ich nie widzieć, musimy ich dostrzec. W ubiegłym roku, w wymiarach całego naszego kraju, za pośrednictwem parafii rzymskokatolickich dożywianych było prawie milion dzieci. A ilu jest potrzebujących dorosłych ubogich, samotnych, a szczególnie tych w podeszłym wieku? Służą im pomocą mniejsze czy większe jadłodajnie prowadzone przez parafialne zespoły Caritas. Przykładowo jadłodajnia Caritas –

w pobliżu kościoła katedralnego każdego dnia wydaje ubogim, głodnym ponad 100 posiłków. Ośrodek Caritas w Zabrze przez tak zwane „Jedzenie na kółkach” dostarcza każdego dnia do domów ludzi biednych 250 posiłków. Trzeba podkreślić, że przychodzą tu z pomocą także niektóre samorządy oraz indywidualni ofiarodawcy, czy prywatne instytucje. Troskę o życie ludzi ubogich podejmują tzw. Stacje Opieki Caritas, których jest w naszej diecezji 18. Pomoc ubogim to m.in. zakup żywności, lekarstw, opału. Wartość tej pomocy wynosiła w ubiegłym roku jeden milion złotych.

Ogromna większość dzieci i młodzieży przebywająca w Diecezjalnym Ośrodku Edukacyjno-Rehabilitacyjnym w Rusinowicach również pochodzi z rodzin ubogich. Rocznie przewija się przez ten Ośrodek około 900 dzieci i tyleż ich rodziców czy opiekunów. Umowy z Narodowym Funduszem Zdrowia nie wystarczają, by zaradzić tam wszystkim potrzebom. Stąd pomoc tzw. dobrodziejów, indywidualnych sponsorów i innych instytucji wspiera to dzieło troski o życie ubogich.

Drodzy Bracia i Siostry!

Oto, tylko niektóre przykłady troski o życie ubogich, którą winniśmy nadal podejmować i wspierać. Bogu niech będą dzięki, że taką posługę, taką troskę o życie ludzi ubogich możemy realizować. Bogu niech będą dzięki za ofiarnie pracujących dla tego dzieła, w strukturach Caritas Parafii 1500 wolontariuszy, oraz 200 wolontariuszy w Szkolnych Kołach Caritas. Słowa wdzięczności i podziękowania należą się wielu samorządom miast i gmin przychodzącym z pomocą na rzecz ubogich.

Ośmielam się jednocześnie ponowić skierowaną już do was siostry i bracia gorącą prośbę o przekazywanie 1% należnego podatku, na realizowane przez Caritas naszej diecezji dzieła miłosierdzia i pomocy wobec najuboższych. Jest to zgodne z ustawą o działalności instytucji pożytku publicznego i o wolontariacie. Taką bowiem instytucją, posiadającą status organizacji pożytku publicznego jest właśnie Caritas Diecezji Gliwickiej.

Niech czas Wielkiego Postu pobudza nas i do modlitwy i do postu, aby tym lepiej podejmować posługę na rzecz życia ubogich, nie tylko w tym świętym czasie. Miłujmy życie ubogich „czynem i prawdą”.

Na podejmowanie takich dzieł miłosierdzia niech Wam Bóg błogosławi.

+ Jan Wiczorek
biskup gliwicki

Gliwice, 16.02.2009 r.